

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/157/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117010917
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 10. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2117010917.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Ladislava Révesa a Mgr. Stanislava Kováča, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona a iné, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 1T/36/2017-630 zo dňa 22.08.2023, na verejnom zasadnutí konanom dňa 01.10.2024 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., bytom D. XXXX/XX, E., t.č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok,

u k l a d á :

Podľa § 219 ods. 5 Trestného zákona (v znení účinnom od 06.08.2024 ďalej len „Trestný zákon“) s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky a 6 (šesť) mesiacov, za súčasného zrušenia výroku o treste podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona uloženom obžalovanému skorším trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/122/2017 zo dňa 20.09.2017, právoplatným dňa 09.03.2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo jeho zrušením, stratili podklad.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaraďuje obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 1T/36/2017-630 zo dňa 22.08.2023 okresný súd rozhodol, že vina obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., bytom D. XXXX/XX, E., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok, bola uznaná rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 1T/36/2017 - 436 z 26.05. 2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 6To/63/2021-495 zo 07.04.2022. Za skutok, pre ktorý bol obžalovaný právoplatne uznaný vinným okresný súd obžalovanému uložil podľa § 219 ods. 3 Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2020 s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38

ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a § 46 Trestného zákona na súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uloženom obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/122/2017 z 20.09.2017, právoplatným 09.03.2018, podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo jeho zrušením, stratili podklad.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 630-633.

Proti tomuto rozsudku čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného podal odvolanie prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava, ktoré písomne odôvodnil na č.l. 636.

Prokurátor sa v odvolaní nestotožnil s výškou uloženého trestu obžalovanému, pretože okresný súd nesprávne vyhodnotil všetky okolnosti týkajúce sa zásad a podmienok ukladania trestov s poukazom na odpis registra trestov na obžalovaného. V odpise registra trestov je síce nesprávne vykonaný zápis pod č. 11, v zmysle ktorého by bolo možné dospieť k záveru, že obžalovaný bol uznaný vinným pre zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, avšak v danej veci bol spod obžaloby oslobodený. Uvedená skutočnosť bola dôvodom na povolenia obnovy konania a zároveň na zrušenie rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 1T/36/2017 z 26.05.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6To/63/2022 zo 07.04.2022 v časti výroku o treste. Okresný súd mal pri svojom rozhodovaní správne prihliadnuť na zápis č. 3 v odpise registra trestov, podľa ktorého bol obžalovaný uznaný vinným pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.10.2001, za ktorý sa páchatel potrestá odňatím slobody vo výmere 2 až 8 rokov, ak spácha čin ako člen organizovanej skupiny alebo ak spôsobí značnú škodu alebo iný obzvlášť závažný následok. Ďalej poukázal na § 437 ods. 1 Trestného zákona a v tej súvislosti poukázal na to, že Trestný zákon č. 140/1961 Zb. nerozlišoval medzi prečinmi, zločinmi resp. obzvlášť závažnými zločinmi, preto mal súd prihliadnuť práve na § 437 ods. 1 Trestného zákona a dané odsúdenie posúdiť ako predchádzajúce odsúdenie obžalovaného za zločin vzhľadom na formu zavinenia a trestnú sadzbu. Keďže u obžalovaného došlo k opätovnému spáchaniu zločinu, súd mal správne aplikovať aj § 38 ods. 5 Trestného zákona a zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu polovicu, v dôsledku čoho sa dolná hranica trestnej sadzby u obžalovaného posunula až na 5 rokov. Opätovné spáchanie zločinu mal okresný súd preukázané s ohľadom na odsúdenie v trestnej veci Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/94/01. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol sám rozsudkom vo veci a obžalovanému uložil podľa § 219 ods. 3 Trestného zákona v znení účinnom do 31.12.2020 s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, za súčasného zrušenia výroku o treste uloženého trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/122/2017 zo dňa 20.09.2017, právoplatným dňa 09.03.2018.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 01.10.2024 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovaného a jeho obhajkyne. Zástupkyňa Krajskej prokuratúry zotrvala na podanom odvolaní, dôvody odvolania nežiadala zmeniť ani doplniť. Odvolací súd oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním okresného prokurátora, vyjadrením obžalovaného k odvolaniu, odpisom z registra trestov na obžalovaného, príslušnými lustráciami na obžalovaného ako aj podstatným obsahom spisu. Procesné strany nemali žiadne pripomienky k oboznamovanému obsahu spisového materiálu, ani návrhy na doplnenie dokazovania. Zástupkyňa krajskej prokuratúry navrhla rozhodnúť v zmysle odvolacieho návrhu. Obhajkyňa obžalovaného navrhla, aby odvolací súd vzal do úvahy všetky okolnosti prípadu, najmä fakt, že medzi spáchaním skutku a rozhodnutím prešiel dlhý čas, a rozhodol o odvolaní prokurátora tak, že odvolanie ako nedôvodné zamietne. Obžalovaný navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora zamietol ako nedôvodné. Trestné činy sa stali v roku 2017, ku skutku krádeže sa priznal. Pre vyšetrovateľom poprel spáchanie zločinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku.

Odvolačný súd zistil, že odvolanie podal prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava ako oprávnená osoba v zákonnej lehote, a to proti rozhodnutiu, proti ktorému bolo prípustné. Následne preskúmal v intenciách § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Po uvedenom procesnom postupe dospel k záveru, že odvolanie prokurátora bolo podané dôvodne.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd totiž zistil, že rozhodnutím okresného súdu vo výroku o treste došlo k porušeniu ustanovení Trestného zákona, preto napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil a vo veci podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol sám rozsudkom tak, ako je vyššie uvedené a to na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku v celkom rozsahu náležité a správne zistený bez potreby jeho zmeny.

Primárne odvolací súd uvádza, že pokiaľ ide o priebeh konania, v tomto rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v spojení s odôvodnením rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 1T/36/2017-436 zo dňa 26.05.2021 s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 6To/63/2021-495 zo 07.04.2022, z ktorých vyplýva priebeh celého trestného konania, vrátane konania po povolení obnovy konania vo vzťahu k výroku o treste. Odvolací súd plne odkazuje na obsah týchto rozhodnutí, pričom nepovažuje za nevyhnutné do tretice opakovať totožné skutkové zistenia aj v tomto rozhodnutí a sústreďí sa výlučne na odvolaciu argumentáciu prokurátora.

Vzhľadom na to, že vina obžalovaného zo spáchania skutku bola právoplatne uznaná rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 1T/36/2017-436 z 26.05.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 6To/63/2021-495 zo 07.04.2022, a tiež vzhľadom na odvolacie argumenty prokurátora, odvolací súd vychádzal z ustáleného zistenia, a síce, že v konaní bolo nepochybne preukázané, že obžalovaný sa dopustil spáchania skutkov právne kvalifikovaných ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona a zločinu neoprávneného vyrobienia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2020 s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona účinného do 31.12.2020.

Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Časová pôsobnosť zakotvuje zásadu posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu podľa zákona účinného v čase, kedy bol trestný čin spáchaný. V časovej pôsobnosti je vyjadrená aj ústavná zásada vylúčenia retroaktivity (spätnej pôsobnosti), ak by to bolo pre páchatel'a nepriaznivejšie. Použitie retroaktivity v prospech páchatel'a je však povinné. Ustanovenie o časovej pôsobnosti súčasne upravuje možnú konkurenciu viacerých zákonov (rozumejú sa ňou všetky zákony od času spáchania trestného činu dovtedy, keď sa o trestnom čine rozhoduje) tak, že pri posudzovaní trestnosti činu a ukladaní trestu sa použije ten zákon, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Odvolačný súd riadiac sa vyššie uvedeným pri novom rozhodnutí prihliadol nielen na dôvodné odvolacie námietky prokurátora, ale aj na zmenu právnej úpravy, ku ktorej došlo po vyhlásení napadnutého rozsudku okresným súdom, účinnú odo dňa 06.08.2024, a to vo vzťahu k uloženiu trestu.

Okresný súd správne ustálil, že obžalovaný sa svojim konaním dopustil spáchania celkom troch trestných činov, preto bolo potrebné ukladať trest podľa najprísnejšieho ustanovenia, a to podľa § 219 ods. 3 Trestného zákona účinného do 31.12.2020, v rozmedzí trestnej sadzby dva až osem rokov v zmysle § 41 ods. 1 Trestného zákona. Aktuálne, vzhľadom na novelu Trestného zákona bolo obžalovanému potrebné ukladať trest v trestnej sadzbe jeden až päť rokov, a to podľa najprísnejšieho ustanovenia podľa § 219 ods. 5 Trestného zákona. Rovnako okresný súd (a tiež už tunajší odvolací súd v uznesení č.l. 6To/63/2021-495 zo dňa 07.04.2022) správne ustálil skutočnosť, že predmetné tri

trestné činy obžalovaný spáchal vo viacčinnom súbehu s trestným činom, za ktorý bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/122/2017 zo dňa 20.09.2017, preto bolo potrebné obžalovanému ukladať súhrnný trest podľa zásad na ukladanie úhrnného trestu, a to podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona. Napokon, správne obžalovanému priznal aj priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona.

Odvolačná argumentácia prokurátora bola sústredená na skutočnosť, že súd pri svojom rozhodnutí neprihliadol na to, že obžalovaný už bol v minulosti odsúdený za zločin, a to v trestnej veci Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/94/01 (v odpise registra trestov evidovaný záznam č. 3), ktoré pochybenie nepremietol do uloženia trestu v podobe zvýšenia dolnej hranice trestnej sadzby podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona (akt. § 38 ods. 3 Trestného zákona).

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na § 437 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého ak je potrebné určiť, či trestný čin podľa zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov vykazuje znaky prečinu, zločinu alebo obzvlášť závažného zločinu podľa tohto zákona, použijú sa ustanovenia § 10 a § 11 tohto zákona v závislosti od formy zavinenia a trestnej sadzby uvedenej v zákone č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. Toto ustanovenie slúži na určenie zákona potrebného na posúdenie prípadov vzniknutých pred účinnosťou Trestného zákona v období jeho uplatňovania (prechodné obdobie). K určeniu, či dovedy vykonaný trestný čin vykazuje znaky prečinu alebo zločinu sa použijú § 10 a § 11 s prihliadnutím na zavinenie a trestnú sadzbu podľa starého zákona. Je pritom potrebné uplatňovať časovú pôsobnosť.

Pokiaľ ide o odsúdenie Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/94/01 na ktoré poukázal prokurátor v odvolaní, z právnej kvalifikácie uvedenej odpise registra trestov vyplýva, že obžalovaný sa v minulosti dopustil spáchania trestného činu krádeže, a to podľa § 247 ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.10.2001, za ktorý bolo možné páchatelovi uložiť trest v rozmedzí trestnej sadzby dva až osem rokov. S poukazom na tripartíciu trestných činov a tiež vyššie citované ustanovenie § 437 ods. 1 Trestného zákona by bolo možné tento trestný čin už len s ohľadom na trestnú sadzbu, ktorá svedčí o vyššej závažnosti konania obžalovaného posúdiť ako zločin, preto odvolací súd vyhodnotil odvolaciu námietku okresného prokurátora ako dôvodnú. Z uvedeného potom možno usúdiť, že obžalovaný sa dopustil opakovaného spáchania zločinu, preto bolo potrebné pri ukladaní trestu postupovať podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 a zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu. Okrem uvedeného vzhľadom na skutočnosť, že súd odsudzoval obžalovaného za viac trestných činov, z ktorých aspoň jeden bol zločinom musel pri ukladaní trestu postupovať aj podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona a zvýšiť hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu.

Pokiaľ ide o samotné uloženie trestu, v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatelmi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatela, ale aj na ostatných členov spoločnosti, pričom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatelovi zabráni aj v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, a že páchať trestnú činnosť sa nevypláca. Takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti a tým napíňať prvok generálnej prevencie.

Z hľadiska týchto úvah možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 33a a nasl. Trestného zákona tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne doplňovať. Záver súdov o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatelov trestných činov. Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje

prvok represie (zabráneniu trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR 1To 2/2014 z 08.11.2014)

V predmetnej veci ide o obžalovaného ako chronického páchatel'a trestnej činnosti, ktorého predchádzajúce odsúdenia žiadnym spôsobom nemotivovali k zmene životného postoja a zaujatiu kritického postoja k vlastnému protiprávnemu správaniu. Z odpisu registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol celkom 15 krát súdne trestaný, pričom išlo v prevažnej časti o majetkovú trestnú činnosť. Motívom páchania trestnej činnosti bolo získanie majetkového prospechu, obžalovaný sa bezpracným a nezákonným spôsobom snažil získať finančný prospech, pričom tak činil niekoľko rokov v rôznych časových intervaloch. Celkom zrejme sa už dá hovoriť o akejsi životnej filozofii obžalovaného. Majoritnú časť svojho života strávil páchaním trestnej činnosti, de facto od roku 2000 je s menšími prestávkami opakovane súdne trestaný, a tiež priestupkovo postihovaný, doposiaľ nebol schopný rešpektovať zákonné normy, osvojiť si také návyky, ktoré by ho priviedli k riadnemu spôsobu života. Pokiaľ ide o prejednávajúcu vec, obžalovaný sa v prípravnom konaní priznal k spáchaniu skutkov, na hlavnom pojednávaní sa však nepriznal, neurobil rozhodnutie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Trestnému konaniu sa vyhýbal, písomností súdu si nepreberal počas celého konania, v dôsledku čoho sa konanie viedlo ako tzv. konanie proti ušlému. Na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom dokonca poprel spáchanie trestného činu podľa § 219 ods. 5 Trestného zákona, z jeho správania nebolo cítiť úprimnú ľútosť ani kajúcny postoj. Odvolací súd preto na rozdiel od okresného súdu aj vzhľadom na autentickosť prejavu obžalovaného počas verejného zasadnutia, obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona nepriznal. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona predpokladá okrem priznania sa páchatel'a aj úprimné oľutovanie trestného činu. Či k takému oľutovaniu došlo, je potrebné posúdiť podľa konkrétnych okolností prípadu, vrátane procesných prejavov páchatel'a procesne ako obžalovaného. Túto poľahčujúcu okolnosť nemožno vnímať len formálne, a to ako formálne učinенý prejav priznania, ale musí k nemu pristúpiť taký prejav obžalovaného, ktorý nasvedčuje o jeho vnútornom postoji k spáchaniu skutku, ktorý úprimne ľutuje. V tejto veci úprimný prejav obžalovaného nebol ani v minimálnej miere citeľný, nebol citeľný ani z procesnej aktivity obžalovaného.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd obžalovanému uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 6 mesiacov, ktorý považuje na jeho nápravu za adekvátny, zákonný a spravodlivý. Ide o trest v spodnej polovici trestnej sadzby, preto ho objektívne nemožno vnímať ako neprímerane prísny. Na tom nemení nič ani skutočnosť, že od spáchania skutkov uplynul dlhší čas, a to 8 rokov, pretože obžalovaný zrejme opomenul, že k dĺžke konania prispel výraznou mierou aj on sám podávaním nedôvodných námietok zaujatosti, nepreberaním si písomností a s tým spojených úkonov za účelom vypátrania pobytu obžalovaného. Zároveň treba podotknúť, že ide o trest za zbiehajúcu sa trestnú činnosť. Súd obžalovaného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, keďže obžalovaný bol v ostatných desiatich rokoch vo výkone trestu za úmyselný trestný čin.

Zároveň odvolací súd podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uloženom obžalovanému skorším trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/122/2017 zo dňa 20.09.2017, právoplatným dňa 09.03.2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo jeho zrušením, stratili podklad.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyselne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.